

LBRIS

Viveca Sten

Ascunsă în zăpadă

Titlul original: *Offermakaren*

We know
books

Copyright © 2020 Viveca Sten

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEN, VIVECA

Ascunsă în zăpadă / Viveca Sten ; trad. de Roxana
Brînceanu. - București : Crime Scene Press, 2023
ISBN 978-630-6542-23-9

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.113.6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: HORIA NICOLA URSU

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: august 2023

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CORESI
Tipărit în C.N.L. „CORESI” S.A.

Viveca Sten

Ascunsă în zăpadă

traducere de Roxana Brînceanu

CRIME SCENE PRESS
2023

PROLOG

Zăpada formează o pătură solidă, dură, când Sebbe Granlund intră în parcare pentru personal de la VM6, telescaunul din punctul central al stațiunii de schi unde lucrează el pe durata sezonului.

Sunt douăzeci de grade sub zero, însă frigul se simte mult mai puternic. Vârfurile copacilor sunt încărcate de brumă înghețată, iar muntele cunoscut sub numele Åreskutan abia se zărește prin pulberea zăpezii. Luminile electrice puternice creează un peisaj în alb și negru, cu umbre prelungi pe zăpada albă.

Sezonul de iarnă în Åre e abia la început.

E o distanță scurtă de parcurs pe jos până la VM6, dar căldura acumulată în mașină dispăre în câteva secunde. În răstimpul scurs până când descuie stația, firișoarele de păr din nasul lui Sebbe îngheață. E puțin trecut de ora nouă; stațiunea se deschide la nouă și jumătate, așa că totul trebuie să fie gata până atunci. Ca de obicei, telescaunul a început să funcționeze încă de la începutul lui decembrie, dar până acum puțini schiori se aventurează pe pârtie.

Apasă pe butonul verde ca să pună mașinăria în mișcare. Un zgomot puternic sfâșie liniștea; VM6 începe să se miște. Este una dintre instalațiile mai vechi de telescaun, cu locuri pentru câte șase persoane. Scaun după scaun alunecă prin fața ochilor lui.

Sebbe își scoate telefonul și aruncă o privire pe Snapchat. Scaunele sunt acoperite de zăpadă după ninsoarea din timpul nopții. Ar trebui să iasă și să le curețe, dar gerul îl ține în interior. Oricum, în prima jumătate de oră acest amănunt nu prea are

importantă. Soarele se ridică doar după zece fără un sfert, iar până atunci nu vor fi prea mulți oameni prin jur.

Ridică privirea. O umbră i-a atras atenția, o siluetă neașteptată pe unul dintre scaune, ca și când cineva ar fi coborât de pe vârf.

Întinde gâtul, încearcă să vadă, dar afară e încă întuneric.

Scaunul se apropie de platforma de imbarcare. Pare că într-adevăr o persoană este pe jumătate întinsă în colțul îndepărtat, dar e ceva ciudat la ea. Stă într-o poziție contorsionată, prăbușită.

Silueta întunecată nu se clintește, cu toate că scaunul aproape a ajuns.

Sebbe acționează instinctiv, apasă pe butonul de oprire și se repede afară. Scaunul se oprește brusc, legănându-se la câțiva metri distanță. Mișcările bruște fac silueta să alunece și mai mult în jos.

Sebbe rămâne pe loc în timp ce creierul lui procesează ceea ce vede.

Arată ca un manechin și totuși nu e așa ceva. Are trăsături ome-nești, dar orice semn de viață a dispărut. Sprâncenele și genele sunt încărcate de cristale de zăpadă, iar chipul e încremenit într-o grimasă înghețată.

Pielea e alb-albăstrie, buzele strânse de ger.

Scaunul se leagănă, iar trupul alunecă și aterizează în zăpadă la picioarele lui Sebbe.

Se holbează cu gura căscată la cadavrul înghețat.

– Rahat, șoptește el. Nu tu...

Luni, 9 decembrie 2019

1.

Hanna Ahlander nu reușește să evite zloata de pe trotuare în timp ce se târăște cu greu de la metrou la apartamentul ei din Solna. Umezeala i se strecoară prin încălțăminte până la șosete și ea înjură în surdina.

Cureaua poșetei îi taie umărul și ea o mută pe cealaltă parte.

Încearcă să nu se mai gândească la discuția avută în acea după-amiază cu șeful ei, Manfred Lidwall, dar spusele lui continuă să-i răsune în minte: *dificultăți în a lucra cu ceilalți, insubordonare, lipsă de disciplină.*

Manfred nu poate s-o sufere. I-a dat de înțeles cât se poate de limpede acest lucru.

Dacă nu își va căuta din proprie inițiativă un post în altă parte, el are să facă tot ce-i stă în puteri ca să pună capăt contractului ei. A fost trimisă acasă ca să reflecteze. Nu mai vrea s-o vadă până în ianuarie, după Crăciun și Anul Nou.

I se strânge inima la gândul că nu va mai putea face parte din Poliția Orășenească din Stockholm, o slujbă care îi place, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Asfaltul udat de ploaie pare să absoarbă lumina; lumea e zugrăvită în nuanțe de negru și gri. În câteva săptămâni vine Crăciunul. Ar trebui să fie zăpadă și temperaturi de îngheț, fulgi moi de zăpadă plutind ușor în jos.

În schimb, cerul plânge.

Nu că ar conta – atmosfera Crăciunului e ultimul lucru care să ocupe mintea Hannei. În ultimele câteva săptămâni nu i-a stat capul la turtă dulce sau lumânări de Advent.

Picăturile grele îi lipesc părul de frunte. Lasă capul în jos încercând să-și protejeze fața, dar ploaia i se scurge pe sub gulerul hainei, făcând-o să se înfioare. Grăbește pasul, disperată să ajungă acasă, și se clatină atunci când face un pas greșit. Și-a petrecut ultimele ore într-un bar, dând pe gât vodcă neagră, rotind în cap aceleași gânduri.

De ce nu și-a putut ține gura? De ce n-a putut să facă ce face toată lumea și să se conformeze?

Ar fi putut lăsa baltă problema investigației făcute de mântuială și pe biata Josefin, omorâtă în bătaie de bărbatul ei.

Care se întâmpla să fie polițist.

Dacă ar fi închis ochii, dacă și-ar fi văzut de treaba ei, n-ar fi ajuns într-o asemenea situație.

Colegii ei au strâns rândurile, iar ea nu mai face parte din comunitate.

Aproape a ajuns. Împarte apartamentul cu trei camere de la etajul patru cu Christian. La fereastră se vede lumină, ceea ce înseamnă că el e acasă.

Tânjește ca el s-o țină în brațe, dar nu știe dacă i-ar putea povesti ce s-a întâmplat – că Poliția Orășenească și șeful ei vor să scape de ea cu orice preț.

Cum să fie în stare s-o rostească cu voce tare?

Rușinea o inundă.

Manfred i-a spus că nu mai suportă nici să se uite la ea.

Sunt o mulțime de lucruri pe care n-a fost în stare să i le împărtășească lui Christian în ultimele șase luni, și tot nu poate îndura să o facă. Nu în seara asta. Altă dată.

Acum vrea doar să intre, să-și mai toarne o vodcă și să se cufunde într-o baie fierbinte. Să uite de lume, să înceteze să se gândească la tot ceea ce a mers prost.

Ochii i se umplu de lacrimi, dar le îndepărtează mânioasă.

Se va preface că totul este perfect normal, cel puțin încă un timp, până va reuși să digere situația. Se poate gândi mâine la viitor.

Cu un oftat, împinge ușa principală și urcă scările. Ezită în fața ușii apartamentului, își șterge repede o lacrimă care reușise să-i scape.

Bagă cheia în broască și o rotește.

2.

Când intră, primul lucru pe care îl vede Hanna în hol este un geamantan negru pe roți.

Lasă poșeta pe covor și își scoate haina udă. Se întreabă dacă au musafiri, apoi își dă seama că e al lui Christian, cel pe care îl folosește când pleacă pentru câteva zile.

– Bună!, strigă. Am venit.

Își aruncă pantofii din picioare și se duce în bucătăria unită cu livingul.

Ca de obicei, toate suprafețele sunt impecabil de curate. Tocmai au terminat de renovat, iar Christian a cheltuit mult timp și efort să aleagă culorile și materialele. A fost ideea lui; Hanna ar fi putut trăi foarte bine în vechiul decor încă un timp. Oricum, trebuie să recunoască, arată bine. Blatul de granit cenușiu se asortează perfect cu dulapurile din bucătărie, iar parchetul de lemn îngrozitor de scump aduce o notă extra-specială.

Cu excepția faptului că partenerul ei, agent imobiliar, pare să fi aranjat casa pentru una dintre viziunile lui.

Hanna caută ceva de băut. Nu au vodcă, dar găsește o sticlă de vin roșu și își toarnă un pahar mare. Lacrimile îi inundă gâtul, dar le înghite. Nu mai vrea să plângă din cauza serviciului. Acum nu mai poate schimba nimic.

Apoi își surprinde reflexia în ușa de sticlă a cuptorului. Arată groaznic. Părul ud îi stă complet pleoștit pe cap; rimelul i s-a scurs. De regulă nu folosește mult machiaj, dar astăzi și-ar fi dorit să fi dat măcar puțin luciul pe buzele crăpate.

Ia vinul în baie și se spală pe față, apoi deschide robinetul să umple cada cu apă fierbinte. Trage aer în piept, apoi se îndreaptă spre dormitor să-l salute pe Christian.

Tot ce vrea este o îmbrățișare.

El stă întins pe cearșaful liliachiu, complet îmbrăcat, ocupat cu telefonul. Ridică privirea când intră ea. Chiar dacă sunt împreună de cinci ani, ea nu se poate împiedica să reacționeze la cât de bine arată.

Simte o gădilătură în stomac, ca întotdeauna.

Christian îndeplinește toate cerințele masculine. Are un maxilar puternic, păr des, castaniu-deschis, și un farmec copilăresc pe care știe exact cum să-l exploateze. Este agent imobiliar de top și își iubește munca, bucurându-se de fiecare nouă vânzare. Ambiția lui pe termen lung este să-și deschidă propria agenție. Pofta lui de viață e molipsitoare; când e cu el, pentru Hanna viitorul pare întotdeauna mai luminos.

Cu toate că nu vrea să vorbească despre ziua ei groaznică, tânjește după mângâierea pe care i-o poate aduce el. I-ar plăcea să se ghemuiască în brațele lui și să plângă, să-i simtă căldura trupului, să-l audă spunându-i că totul o să se rezolve.

Că totul o să fie bine.

Christian se ridică de pe pat, cu telefonul încă în mână, dar nu o atinge. Nu o îmbrățișează, nu întinde mâna să-i mângâie obrazul. Și nici nu spune vreun cuvânt despre ochii ei roșii și umflați sau despre faptul că arată ca un șobolan înecat.

Ceva nu e în regulă.

Își dă seama că e nervos. Are maxilarul încordat; pare să-și adune curaj înainte să deschidă gura.

– Trebuie să vorbim, spune direct. Nu merge.

Durează un moment până să proceseze cuvintele. Nu înțelege. Încearcă să-i interpreteze expresia, dar chipul lui e închis, imposibil de citit.

– Ce vrei să spui?

– Noi doi. Nu merge.

În mintea ei nu e niciun gând rațional. Își simte limba groasă și informă; refuză să coopereze. Se holbează la paharul din mână ei și panica îi umple pieptul ca un aluat lipicios.

– Ce spui? reușește în cele din urmă să îngaima.

– Tu și cu mine – nu mai putem fi împreună.

– De ce nu?

Stupidă întrebare.

– Pentru că e imposibil de trăit cu tine, o informează el.

Hanna încă se străduiește să înțeleagă ce i se spune. Trebuie să accepte că un timp lucrurile n-au mers prea bine între ei, dar toate cuplurile se mai ceartă uneori, pur și simplu așa se întâmplă. El sigur își dă seama de asta, nu?

Recunoaște că solicitările de la serviciu și-au spus cuvântul în ultima vreme, știe că și-a adus acasă furia provocată de felul nedrept în care a fost tratată. A fost posomorâtă și arțăgoasă serile, sau s-a dus pur și simplu direct la culcare, dar n-a fost chiar atât de rău.

Sau a fost?

– E imposibil de trăit cu mine?

– Ne facem nefericiți unul pe altul, zice el, ieșind pe lângă ea în hol.

Hanna se ia după el.

– Așa e cel mai bine, continuă el.

Are un ton obosit, dar cel puțin e mai bine decât răceala tăioasă de la începutul conversației. Se îndreaptă spre geamantan. Dintr-odată, Hanna simte că urăște acel geamantan.

– Cum adică „așa e cel mai bine”?

Repetă cele spuse de el, de parcă ar fi incapabilă să formuleze independent o propoziție. Chiar stă acolo rostind asemenea tâmpenii?

Christian oftează.

– În ultima vreme nu facem decât să ne certăm. N-am mai făcut sex de luni de zile. N-are rost să continuăm. Tu ești nefericită, la fel și eu. Ne-ar fi mai bine unul fără celălalt. E trist, dar asta e.

Hanna e copleșită de un sentiment puternic de irealitate. Aparamentul arată la fel ca întotdeauna. Hainele lor groase atârnă în cuier; încălțăminte e aliniată. Exact așa era și dimineață, când a plecat, înainte ca la serviciu să se prăbușească totul.

Oare și viața ei personală se năruie? Toate în aceeași zi?

Îl privește pe Christian cum își trece mâna prin părul castaniu deschis, părul pe care ea l-a mângâiat de atâtea ori după ce făcuseră dragoste. Locul lor este împreună, el ar trebui să știe asta.

Dacă el pleacă, ea nu va mai avea pe nimeni. Va fi complet singură.

Nu pleca! țipă în mintea ei. *Mă pot schimba!*

– Te iubesc, șoptește ea.

Christian înlemnește. O umbră îi trece peste chip, o mișcare aproape imperceptibilă, dar Hanna o vede. Înțelege, chiar dacă el nu spune o vorbă.

– Ai cunoscut pe altcineva.

El ezită, apoi încuviințează din cap fără să se uite la ea.

La fel de bine ar fi putut să-i dea un pumn în față. În decursul celor cinci ani împreună, Christian spunea adesea că orice poate fi iertat, cu excepția infidelității. Ei n-aveau să fie niciodată genul de oameni care să se ascundă unul de celălalt. Iubirea lor era puternică și onestă.

– O să stau o săptămână la un prieten; asta o să-ți dea timp să te muți, spune el, trăgând mânerul geamantanului.

– Să mă mut?

Hanna se uită încet în jur, privirea îi cade pe frumoasa canapea de piele pe care Christian o cumpăraseră de la o expoziție. Fotoliul tapițat cu catifea de lângă fereastra mare cu vedere spre

lacul Răsunda, unde îi place ei să stea, cu picioarele strânse sub ea. Pledul de lână împăturit pe brațul lui a fost un cadou de la Christian.

Clipește, dându-și seama că apartamentul este proprietatea lui Christian. Abia îl cumpăraseră când se cunoscuseră. Ea locuia într-un apartament neîngrijit, subînchiriat încă de când devenise polițistă.

Alegerea de a se muta cu el fusese foarte simplă.

Fusese căminul *lor*, dar acum el intenționa s-o arunce în stradă, pur și simplu.

Hanna își îndreptă umerii.

– Nu poți să-mi faci așa ceva.

Glasul îi tremură; urăște faptul că nu se poate controla.

– Unde o să stau?

Christian are măcar decența să arate jenat.

– Nu vreau scandal, Hanna, mormăie. Țsta e apartamentul meu. Eu sunt singurul care a plătit aproape toate facturile.

Da, pentru că tu câștigi cu mult mai mult decât mine. Știe că ar fi inutil să spună ceva, deși amândoi au fost de acord cu aranjamentul.

Salariul unui polițist nu e prea mare.

Telefonul lui Christian sună. Respinge apelul, dar nu înainte ca Hanna să vadă numele de pe ecran.

Valérie. Ea nu cunoaște pe nimeni pe nume Valérie. Oricum, ce fel de nume e ăsta?

Dintr-odată înțelege.

– Te duci la ea. Acolo o să stai până mă mut eu.

Christian ezită o fracțiune de secundă prea mult.

– Da, se răstește, întorcându-i spatele.

S-a întors cu spatele la ea? Asta e ultima picătură.

Christian pleacă, înainte ca ei să fi încheiat discuția. A aruncat bomba și nu poate pierde cinci nenorocite de minute ca s-o asculte și pe ea.

– Uită-te la mine! țipă Hanna. Măcar ai putea să te uiți la mine!

Când Christian se întoarce spre ea, brațul drept al Hannei se mișcă de la sine.

Îi aruncă vinul roșu drept în față. O cascadă de picături sângerii se scurge de pe fruntea lui pe obraji. Pete mari și întunecate apar pe haine.

Ea îl privește cu gura căscată. Ce-a făcut?

– Nebuna dracului! mârâie Christian.

Se șterge pe față cu o mână, ceea ce nu ajută deloc.

– Ai grijă să pleci până duminică, cel mai târziu. Vreau cheile înapoi!

Trăneste ușa, iar Hanna cade în genunchi. E atât de șocată că nu poate nici să plângă. Îi e greu să și respire.

Apoi aude plescăitul apei revărsându-se din cadă.